

de aarlige Renter da i det mindste i de første Aar vil blive ca. 250 000 Kr., og der saa i Præmie indkommer 500 000 Kr., vil det blive en Indtægt for Fonden af 750 000 Kr. Naar man saa regner med de samme Skader, som er stipulerede i Finanslovsforslaget for 1921—22, hvilket jeg dog mener maaske nok er rigelig højt i Forhold til de Skader, som er indtruffet i Løbet af de sidste 3—4 Aar — for man kan næsten ikke tænke sig, at Værdierne i den Grad skal blive ved at forøges, at den samlede Risiko bliver ret meget højere, end den er vurderet til for Tiden, nemlig de 1 015 Millioner —, kan jeg ikke rigtig faa i mit Hoved, at det kan slaa til, selv om Administrationen stadig kan fo etages for de 6 000 Kr. Jeg tror ikke, den højtærede Finansminister var til Stede før, da jeg kom med mine Bemærkninger angaaende det sidste Stykke i § 3. Jeg ønsker der at faa at vide, hvor dyr en saadan ny Foranstaltning, som foreslaas indført her i Lovforslaget, menes at kunne blive, eller om det ikke kan blive ved det samme som nu, saaledes at sidste Stykke i § 3 kan gaa ud.

Der er en anden Risiko, jeg heller ikke er klar over, om denne Fond ogsaa skal afholde, men det er vel nok en mindre Risiko. Det er den Risiko, som bliver forarsaget ved Jernbanedrift, altsaa Skade paa Trediemands Ejendom ved, at der gaar Ild i Bygninger eller andet ved Gnister fra Lokomotiver. Jeg vil gerne vide, om den Risiko ogsaa omfattes af Statens Brandforsikringsfond.

Jeg vil anse det for nødvendigt at underkaste Lovforslaget — det er der ingen af de tidligere Talere, der har talt om — en ganske kort Udvalgsbehandling for at faa disse Spørgsmaal klaret, men jeg skal, som jeg begyndte med, anbefale det til velvillig Behandling her i Tinget.

Gamborg: Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup rejste, og som ikke i fjerneste Maade angik det foreliggende Lovforslag, skal jeg ikke drøfte med ham ved denne Lejlighed, det vilde føre for vidt. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis han virkelig fik Spørgsmaalet underkastet en alvorlig Overvejelse, som han sagde, vilde han lide en kolossal Skuffelse. Det er nemlig Kimærer alt sammen med disse store Indtægter for Forsikringsselskaberne. Det, der stikker Folk i Øjenene, er, at nogle Genforsikringsselskaber herhjemme har tjent nogle Penge, hvad vi kun kan være glade ved alle sammen, thi det er Penge, der er hentede

hjem fra Udlandet til os, det er ikke de danske Forsikringsselskaber, der lever i saa gyldne Kaar, som det ærede Medlem tror. Langt fra. Tværtimod.

Om selve det foreliggende Lovforslag er det ikke værd at sige mange Ord. Det betyder i Virkeligheden til syvende og sidst ikke andet, end at Staten betaler, naar en af dens Bygninger brænder. Om den saa indretter sig paa den ene eller den anden Maade, er saamænd ret ligegyldigt. Da Fonden i sin Tid blev oprettet, var Grundlaget for dens Eksistens i Virkeligheden lovlig spinkelt; der var ikke rigtig forsikringsmæssig Mening i at være Selvforsikrer, naar Risikosummen ikke var mere end 500 Mill. Kr. eller lignende. Nu da det er 1 000 Mill. Kr., det drejer sig om, er der mere Mening i, at Staten indretter sig forsikringsteknisk paa dette Omraade. Men om den opkræver lidt mere eller lidt mindre i Præmie af sig selv, spiller saamænd ingen Rolle. Den eneste Betydning, Fonden har, er i Virkeligheden at udjævne Skaderne, saaledes at hvis det brænder n get rigeligt det ene Aar, har man lagt lidt Penge til Side i de foregaaende Aar til at dække det med. Om Præmien, som Staten tager fra sig selv, er 0,3, 0,4 eller 0,2 pro mille, er ganske lige-gyldigt.

Jeg har som den ærede sidste Taler det Ønske, at Lovforslaget maa blive henvist til et Udvalg, ikke for Realitetsændringers Skyld, men fordi jeg synes, at Lovforslaget er temmelig ukoncist affattet. Ordet „Forsikring“ bruges i Lovforslaget saa temmelig i Flæng. Om det er Forsikringer af den Slags, som Staten selv holder, eller Forsikringer, tegnede hos andre som Reassurance, er der ikke skelnet tilstrækkelig tydeligt imellem. Jeg kunde derfor ønske, at Lovforslaget fik en lille redaktionel Efterbehandling, men videregaaende Ønsker har jeg i øvrigt ikke. Jeg maa formode, at det ærede Medlem Hr. Raffnsøe vil stille Forslag om Udvalg, og det er jeg glad for.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. Jeg havde haabet, at det havde kunnet gaa uden Udvalg, men skal naturligvis ikke have noget videre at indvende, hvis ærede Medlemmer ønsker, at det skal undergives en kort Udvalgsbehandling.

Til det ærede Medlem Hr. Raffnsøe vil jeg sige, at jeg har ikke sagt, og der staar heller ikke i Anmærkningerne, at Præmien kun skal være 0,3 pro mille. Det er Normalpræmien, der skal være 0,3 pro mille, men desuden skal der være en Tillægspræmie